

*„Mit málló kőre nem bízol:
mintázd meg levegőből.
Van néha olyan pillanat,
mely kilóg az időből.”*

Weöres Sándor:
Örök pillanat (részlet)

Táborozunk, mint minden évben. Az első csoport úgy döntött: a táborig vezető út nagy részét gyalog akarja megtenni. Rendben. Én is benne vagyok.

Június 28-án felépítettük a tábort Németbánya mellett. Délután hazautaztunk.

A vasárnapi misék után gyorsan kell rakodni, készülődni. Van rá egy óram. Esik az eső. Azt várom, hogy a résztvevők aggódva telefonálnak: Most mit tegyünk? Senki nem telefonál. A pázmándi mise előtt mondom Orsinak: Esik, mit tegyünk? Ő határozottan válaszol: Természetesen gyaloglunk! Megbeszéltük, válaszolom.

Autóval utazunk a pannonhalmi vasútállomásra. Pázmándfaluról és Töltéstaváról is megérkeztek a csoporttagok. Nagy a jókedv. Rajtam kívül senki nem tudja, mi vár rájuk. Közel 40 kilométert fogunk gyalogolni.

Niki szülei és rokonai is eljönnek vonattal Porva-Csesznekre.

Jön a dízelmozdony vontatta vonat. Lefényképezem a felszállást. Én is régen ültem vonaton. A 29 km több mint egy óráig tart. Leszállunk a porva-cseszneki vasútállomáson. Elbúcsúzunk kísérőinktől. Elindulunk Porvára a zöld turistajelzésen. Emelkedett a hangulat. Az erdő gyönyörű. Többször átmegyünk a kiszáradt patakmedren. Meg is jegyeztem: ha ez most tele lenne, nagy gondban lennénk.

Nem teszünk meg egy kilométert sem, amikor elered az eső. A fák védenek bennünket. Nem sokáig. Felhőszakadás kezdődik. Azonnal felvesszük az esőköpenyeket. Nekem egy 100 Ft-os Tesco-s poncsóm van. Meglátjuk, meddig bírja.

Óriási mennyiségű eső esett le percekben belül. A turistaösvényen folyik a víz. Már nem is kell törődni azzal, hova lépünk.

Többre vagyunk képesek, mint amennyit feltételeznek rólunk

Egy gyalogtúra erőfeszítései

Az esőt túlkiabálom: Ez ám az igazi kaland! Mindenki bólogat. Valami megfoghatatlan érzés vesz erőt rajtam. Mint amikor a kisgyerek örül a víznek és a sárnak. A legmélyebb sárba és a legjobban hömpölygő vízbe lépek. Nemhogy elkeserítene a körülmény, hanem szinte extázisba hoz. Így vannak vele a többiek is.

Mire az erdőséltre érünk, a patakban már félméteres víz zuhog vadul. Nem is tudunk átmenni rajta, csak egy átfektetett rönkfákból álló kis hídon. Niki fél. Átsegítjük. Porva fölé érünk ki a zuhogó esőben. Feledhetetlen látvány. A kukoricaföldön az agyagos talajban vízmosások keletkeznek. Óriási a sár. Agyagos a föld. Elindulunk a faluba. Először egy réten vágunk át. Cuppogva lépünk a vízzel telt cipőkben. Utána kukoricaföldön megyünk. Térdig érnek a kukoricák. Majdnem a sár is. Komjáti Csabi sokadszor hív telefonon, jöjjenek-e menteni bennünket. Mondjuk, hogy nem. Ez igazi kaland. Horváth Tamásnak belekiabáljuk a telefonba, hogy fantasztikus a túra.

Közvetlenül Porva előtt félelmetes látvány fogad bennünket. A földekről az agyagos víz az út teljes szélességében rohan a patakba. Átmegyünk rajta. Az ideiglenes patak szinte a térdünkig felveri a sáros vizet. Egy kicsivel odébb a faluból jön a szennyes áradat. Nehéz fényképezni a zuhogó esőben, de ezt meg kell örökíteni.

Beérünk Porvára. A falu kihalt. A magasabb részéről vadul folyik a víz az alacsonyabb részekre.

A sár, majd a kék jelzésen elindulunk Szépalmapusztára. Fölfelé megyünk. Az út teljes szélességében hömpölyög az agyagos víz. Át akarok menni a túloldalra. Óriási gödörbe lépek. Belehasalok a szennyes vízbe. Mindenki megnémul. Nem nevet senki. Kérnem kell, hogy húzzanak ki. A fényképezőgép tartója megtelik vízzel. Gyorsan kivesszem belőle a telefonomat és a fényképezőgépet. Hogy működnek-e? Azt nem tudom. Később kiderült: a telefon nagyobb kárt szenvedett, mint a fényképezőgép. Pontosan az öt hónapja műtött térdemre estem. Nem mutatom, hogy fáj. Egy kicsit megcsappan a jókedvem. A talaj csúszós, agyagos. A krumplitermesztők villanypásztorai-val is meg kell küzdenünk.

Borzavár fölött kiértünk az aszfaltra. A cipőm tele lett apró kis kövekkel. Az úton folyó vízben próbáltam a zoknimat rendbe tenni. Nem sok eredménnyel.

Szépalmapusztája közelsége érződött. Terepjárók, autók jöttek jól öltözött utasokkal. Szépalmapusztán lefényképeztem a szürkemarhákat. Gyönyörű arborétum mellett mentünk el. A hotel előtt szintén fényképeket készítettünk a szünni nem akaró esőben.

Már éhesek voltunk, de zuhogott az eső. A legtöbbet becsületesen eláztunk.

Szépalmapusztától nem kellett sokat gyalogolnunk, hogy kiérjünk a Bakonybélbe vezető műútra. Az eső kezdett csillapodni. Már közel három órája gyaloglunk. Bakonybél még két óra járányira van.

Aszfalton rossz gyalogolni. Csoportokba verődve beszélgetünk. Bálint, Orsi és Dani fázik, így gyorsítanak. Nagyon hosszúnak tűnik a Kőrishegyről jövő út. Már fáj a talpunk, sajog a lábunk.

Megkönnyebbülünk, mikor Bakonybél nyugati szélére érünk. Az eső már elállt. A buszmegállót átrendezzük. Kihozzuk a padokat, mert bent áldatlan állapotok és szagok uralkodnak. Megpróbálunk száraz ruhákba öltözni. Már akinek még van. Rövid imádság után vacsorázunk. A műtött térdem fáj. A talpam még jobban. Mindenkinek van valamilyen gondja. A porva-cseszneki vasútállomástól Bakonybél felé megállás nélkül gyalogoltunk. Öt órát egyben.

Mivel nagy a sár mindenhol, aszfalton folytatjuk a gyaloglást Németbánya irányába. Még 15 km. Nehezen fogy az út, erősek az emelkedők. Egyre jobban fáj a lábunk. A térdem jobban szereti az emelkedőt, mint a lejtőt. A talpam egyiket sem. Pedig szuper cipőm van. De legalább nem esik az eső. Lassan egészen besötétedik. Előkerülnek a lámpák. Az erdei aszfaltút gyalázatos állapotban van. Meg kell nézni, hova lépünk.

Dani fejlámpájával megy elől. Sokszor nézi az erdőt, így az utat nem mindig látjuk. Niki köröket rajzol a levegőbe. Ettől már mi is szédülünk. Egyre csendesebb lesz mindenki. A fáradtság kézzel fogható. Nehezen fognak a kilométerek, ugyanilyen

nehezen megy az idő. Áhítatos csendben gyaloglunk a sötét éjszakában. A falevelekről csöpög az esővíz. Már erőteljesen kell összeszorítanom a fogaimat minden lépésnél. A bal térdem és a talpaim elmondhatatlanul fájnak. Mindannyian szenvedünk, de túrjuk becsülettel.

A németbányai vadászház után számolom a kanyarokat. Erőim végén járok. Nem a pihenés gondolata motivál, hanem az, hogy amire vállalkoztam, teljesítsem.

Végre a tábor fölé érünk. Innen már csak 10 perc az erdőn keresztül. Számtalanszor jártam erre. Körbeálunk, imádkozunk. Megköszönjük az erőt a mennyei Atyának. Elindulunk. Gyorsan újból vizes és sáros lesz cipőnk, ruhánk. De már itt vagyunk. Betérünk az erdőbe. Biztosra akarok menni, mert itt éjszaka egyszer már eltévesztettem az irányt. Erőteljesen jobbra tartunk. Ismerős az aljnövényzet. Nagy a pára, a köd. Gyanússá válik a helyzet, már a tábor fölé kellett volna érnünk. Az aljnövényzet sem ismerős. Még erőteljesebben jobbra tartok. Csörtetve követ mindenki. Most már biztos, hogy eltévedtünk. Csak az orrunkig látunk. Lejtők, emelkedők, sűrű bozót, szederinda.

Nem morog senki, hősieen jönnek utánam. Már jó ideje megyünk föl-le, föl-le. Itt az ideje segítséget kérni „fentről”. Egyfolytában fohászok magamban. Nem lenne jó az erdőben éjszakázni. Minden vizes, nyirkos. Pár percre kétségbeesem. Tudom, hogy ezt nem szabad. Elérkezünk egy patakhoz. Nézem a folyásirányt. Mi a folyásiránnyal szemben haladunk. Reménytelennek tűnik minden. Áthatolhatatlan sötétség, pára, köd, fáradtság. Mindannyian izzadunk. Újból elérkezünk a patakhoz. Leülök egy rönkre. Próbálom megfigyelni, merre mennek a repülők. Természetesen tájolótl nem hoztam. Azt hittem, nem lesz rá szükség. Most nagyon jól jönne. Kérdezem a többieket is, sejtik-e, hol vagyunk. Költői a kérdés. Felállok. Mondom a többieknek, hogy várjanak. Át akarok menni a patakon. Beletérdelek a sárba. Átjutok. 5-6 métert megyek a gazban, amikor megdobbán a szívem, egy út körvonalazódik a sötétben. Valóban az. Kibálok a többieknek. Megmenekültünk. Tudjuk, hol vagyunk, csak azt kell eldönteni, merre induljunk. Orsít és Bálintot előre küldöm. Az út emelkedik. Ez vezet a vadászházhoz. Megfordulunk. Most már minden

biztos. Mérhetetlen hála él bennem. Imádkozva ballagok sajtó, fájó lábaimmal. Borzasztó hosszúnak tűnik ez a másfél kilométer. Németbányára érünk. Leülök a játszótér padjára. Megvárom a legutolsókat. Tíz és félórás gyaloglás után megérkezünk. Igazi, felejtethetetlen kaland volt. 40 kilométert gyalogoltunk esőben, sárban, nappal és éjszaka, vidáman és fáradtan, vizesen és szárazon, beszélgetve és csendben.

Nem tudtam, de számomra a neheze most kezdődött. Lefeküdtem, de aludni nem tudtam a fáradtságtól és a fájdalomtól. Azonnal eszembe jutott, mit tanácsoltam azoknak, akik nem tudnak aludni: imádkozzanak. Megfogadtam a saját tanácsomat. Először imádkoztam a túrázókért, majd a táborban lévőkért. Sorba vettem mindenkit. Az idő múlt, de aludni nem tudtam. Folytattam az imádságot. Csabi a másik sátorból hallotta fájdalom nyögéseimet, mert nem találtam a fájós térdem igazi helyét.

Néhány percre elbólintottam. Utána talán még egy félórát is tudtam aludni. Még aznap kipihentem a fáradalmakat. Nagy élmény volt, és nagy kaland.

Vincze József